

credence

New York Times Bestsellerauteur

PENELOPE
DOUGLAS

T I E R N A N

Het is bizar. Het enige waardoor het lijkt alsof hier een kind woont, is de autobandschommel in de tuin. Er waren nooit tekeningen in huis. Niet op de koelkast of de muren. Geen kinderboeken op de planken. Geen schoenen bij de voordeur of zwembandjes in het zwembad.

Het is het huis van een stel. Niet van een gezin.

Ik staar uit het raam, kijk naar de band die aan de eik hangt en heen en weer zwenfelt in de wind. Ik wrijf afwezig het rode lint in mijn haar tussen mijn vingers en voel het comfort van het gladde oppervlak.

Hij had toch altijd tijd om haar op de schommel te duwen? Hij had tijd voor haar.

En zij voor hem.

Ergens achter me klinken piepjes en het geruis van walkie-talkies. Voetstappen weerklinken op de trap en de deuren boven me slaan dicht. De politie en het ambulancepersoneel zijn boven druk bezig, maar ik ben er zeker van dat ze snel met me zullen willen praten.

Ik slik, maar knipper niet.

Ik dacht dat de autobandschommel voor mij was, toen hij hem tien jaar geleden installeerde. Ik mocht erop spelen, maar het was mijn moeder die er echt dol op was. 's Avonds laat keek ik altijd uit mijn slaapkamerraam naar hen, naar mijn vader die haar duwde. De magie van hun spel en gelach zorgde ervoor dat ik er middenin wilde zitten. Maar ik wist dat zodra ze mij zouden zien, de magie zou veranderen. Het

zou verdwijnen.

Dus bleef ik bij mijn raam en keek alleen maar toe.

Zoals ik nog steeds doe.

Ik bijt op mijn lip en kijk hoe een groen blaadje langs de schommel fladdert. Hij belandt in de band waar mijn moeder ontelbare keren in heeft gezeten. Het beeld van haar witte nachtjapon en lichte haren die door de nacht vloeien, terwijl ze erop schommelt, is nog steeds levendig, omdat het gisteren voor het laatst was.

Achter me schraapt iemand zijn keel en ik knipper met mijn ogen.

‘Hebben ze iets tegen je gezegd?’ vraagt Mirai met droefheid in haar stem.

Ik draai me niet om, maar na een paar seconden schud ik langzaam mijn hoofd.

‘Wanneer heb je ze voor het laatst gesproken?’

Daar kan ik geen antwoord op geven. Ik weet het niet zeker.

Ik voel haar van achter me dichterbij komen, maar ze stopt als ik het gerammel van de eerste brancard van de ambulance hoor. Ze dragen het de trap af en het huis uit.

Ik til mijn kin omhoog en zet mezelf schrap voor de commotie die buiten in de verte ontstaat als de ambulance-medewerkers de voordeur openen. De telefoontjes en vragen, de claxons die toeteren als er meer mensen arriveren achter de hekken, waar de media ongetwijfeld het lichaam naar buiten kunnen zien rollen.

Wanneer heb ik voor het laatst met mijn ouders gesproken?

‘De politie heeft medicijnen in de badkamer van je ouders gevonden,’ zegt Mirai met zachtere stem. ‘Je vaders naam staat erop, dus ze belden de dokter en ontdekten dat hij kanker had, Tiernan.’

Ik verroer me niet.

‘Ze hebben nooit iets tegen me gezegd,’ antwoord ik.

‘Wist jij dat je vader ziek was?’

Ik schud opnieuw mijn hoofd, met mijn blik nog steeds

gericht op de schommelende band.

Ik hoor hoe ze slikt. 'Blijkbaar heeft hij behandelingen geprobeerd, maar de ziekte was te agressief. De dokter zei dat hij... minder dan een jaar had, lieverd.'

Buiten steekt een windvlaag op, waardoor de schommel begint te schudden en ik kijk toe hoe het touw de band heen en weer laat zwiepen terwijl het draait.

'Het lijkt erop... het lijkt erop dat ze...' Mirai maakt haar zin niet af. Ze is duidelijk niet in staat om haar gedachten onder woorden te brengen.

Ik weet waar het op lijkt. Ik wist het toen ik ze vanmorgen vond. Toulouse, de Schotse terriër van mijn moeder, krabde aan de deur en smeekte om hun slaapkamer binnen te mogen, dus ik deed de deur open. Ik bedacht me dat het vreemd was dat ze nog niet op waren, maar toch liet ik de hond binnen. Net voordat ik de deur weer sloot, ging mijn blik omhoog en zag ik ze.

Op het bed. In elkaars armen. Volledig gekleed.

Hij droeg zijn favoriete pak van Givenchy en zij haar Oscar de la Renta-jurk, die ze droeg naar het Cannes filmfestival in 2013.

Hij had kanker.

Hij was stervende.

Ze wisten het en mijn moeder had besloten dat hij niet zonder haar moest vertrekken. Ze vond dat er niets meer was zonder hem.

Niets meer.

Er prikken tranen achter in mijn ogen, maar ze zijn meteen weer verdwenen.

'De politie heeft geen briefje gevonden,' zegt Mirai. 'Heb je...'

Ik draai mijn hoofd, ontmoet haar blik en ze valt meteen stil.

Wat een stomme vraag.

Ik klem mijn tanden op elkaar en slik het prikkelende gevoel in mijn keel weg.

Na al die jaren van kindermeisjes, kostscholen en zomerkampen waar ik bezig werd gehouden en opgevoed werd door iedereen behalve mijn ouders, had ik nauwelijks nog pijn gevoeld door de dingen die ze deden. Maar blijkbaar zijn er toch nog delen van mij die gekwetst kunnen worden.

Ze hebben geen briefje voor me achtergelaten. Zelfs nu hadden ze niets dat ze me nog wilden zeggen.

Ik knipper de tranen weg en draai me weer om, terwijl ik strak naar de schommel kijk die heen en weer wiegt in de wind.

Achter me hoor ik Mirai zachtjes snikken, omdat ze het weet. Ze weet precies wat ik voel, want ze is er al vanaf het begin bij geweest.

Na nog een minuut zie ik haar buiten langs het raam lopen. Ik had niet eens gemerkt dat ze de kamer heeft verlaten.

Ze heeft een snoeischaar in haar hand en loopt recht op de bandenschommel af. Ze heft de schaar naar het touw. Ik bal mijn vuisten en kijk toe hoe ze de handvatten samenknijpt, totdat het touw bijna helemaal is doorgeknipt en de band uiteindelijk op de grond valt.

Eindelijk rolt er een traan over mijn wang, en voor het eerst sinds ik deze zomer thuis ben, voel ik iets wat lijkt op liefde.

Uren later is de zon ondergegaan, is het huis weer stil en ben ik weer alleen. Bijna alleen. De verslaggevers hangen nog steeds rond bij de poorten.

Mirai wilde dat ik met haar meeding naar haar kleine appartement met één slaapkamer, hoewel ze ongetwijfeld genoeg betaald kreeg om ergens anders te kunnen wonen. Maar omdat ze altijd dag en nacht hier was en overal mee op reis ging met mijn moeder, was het logischer om helemaal geen appartement aan te schaffen, laat staan een groter te huren. Ik sloeg haar aanbod beleefd af.

Ze had Toulouse meegenomen, aangezien die hond net

zo goed met mij overweg kon als met een natte kat, en zei dat ze morgenochtend meteen terug zou komen.

Ik had aardiger tegen haar moeten zijn. Toen ze aanbood om hier te blijven, wilde ik gewoon iedereen weg hebben. Het lawaai en alle aandacht maakten me nerveus. Daarbij wil ik niet luisteren naar alle telefoontjes die Mirai vanavond moet plegen. Dat zou alleen maar een herinnering zijn aan hoe de hel losbreekt in de wereld en op sociale media.

Ze gaan dingen zeggen over mijn ouders.

Ze gaan ongetwijfeld ook speculeren over mij.

Het medelijden. De voorspellingen over wanneer ik mijn moeder en vader zal volgen, ofwel door een overdosis of door mijn eigen zelfmoord. Iedereen heeft een mening en denkt dat ze alles weten. Als ik dacht dat ik voor deze gebeurtenis al geen privacy had...

Ik loop terug naar het fornuis en laat een zucht ontsnappen. Mijn ouders hebben me met deze ellende achtergelaten.

Stoom stijgt op uit de pan. Ik zet het vuur uit en giet de pasta in een kom. Ik druk mijn droge lippen op elkaar en staar naar de gele bouillon terwijl mijn maag knort. Ik heb de hele dag niets gegeten of gedronken, maar toen ik dit gerecht had klaargemaakt, wist ik niet zeker of ik echt van plan was dit op te eten. Ik vond het gewoon altijd fijn om te koken. Het recept, de volgorde... ik weet wat ik moet doen. Het is meditatief.

Ik klem mijn handen om de kom en geniet van de warmte die door de keramiek straalt en langs mijn armen stroomt. Rillingen lopen over mijn lichaam en ik slik bijna, maar dan besef ik dat dat me meer energie kost dan ik nog over heb.

Ze zijn dood, en ik heb niet gehuild. Ik maak me meer zorgen over morgen en hoe ik alles moet regelen.

Ik weet niet wat ik moet doen. Het idee om de komende weken praatjes te moeten maken met studiobazen of oude vrienden van mijn ouders, terwijl ik mijn ouders begraaf en moet omgaan met alles wat ik heb geërfd, zorgt ervoor dat

er gal in mijn keel omhoog komt. Ik voel me misselijk. Ik kan het niet.

Ik kan het niet.

Ze wisten dat ik niet de vaardigheden had om met dit soort situaties om te gaan. Ik kan niet glimlachen of dingen faken die ik niet voel.

Ik graai wat eetstokjes uit de lade, steek ze in de kom en neem deze mee naar boven. Als ik boven aankom, draai ik me zonder te aarzelen weg van hun slaapkamerdeur en sla linksaf, naar mijn eigen kamer.

Met de kom in mijn hand loop ik naar mijn bureau, maar ik stop als de geur van de pasta mijn maag laat omdraaien. Ik zet de kom neer en loop naar de muur, waar ik langs omlaag glijd tot ik op de vloer zit. De koele houten vloer voelt kalmerend aan, en het is verleidelijk om te gaan liggen en mijn gezicht erop te laten rusten.

Is het raar dat ik vanavond in dit huis ben gebleven terwijl ze hier vanochtend, een paar deuren verderop, zijn overleden? De lijkschouwer schatte de tijd van overlijden rond twee uur 's nachts. Ik werd pas om zes uur wakker.

Mijn gedachten razen en zitten gevangen tussen het loslaten en proberen te verwerken hoe alles is gebeurd. Mirai is hier elke dag. Als ik ze niet had gevonden, was het bij haar gebeurd. Waarom hebben ze niet gewacht tot ik volgende week weer naar school zou gaan? Wisten ze überhaupt wel dat ik in huis was?

Ik leun met mijn hoofd tegen de muur en leg mijn armen over mijn gebogen knieën, terwijl ik mijn brandende ogen sluit.

Ze hebben geen briefje achtergelaten.

Ze hadden zich netjes opgedost. Ze deden de hond naar buiten. Ze zorgden ervoor dat Mirai pas laat deze ochtend zou komen, in plaats van vroeg.

Maar ze schreven mij geen briefje.

De gesloten deur van hun kamer doemt voor me op, en ik open mijn ogen. Ik staar door mijn open deur, door de lange

gang naar hun kamer aan het andere eind van de hal.

Het huis klinkt hetzelfde. Er is niets veranderd.

Op dat moment hoor ik een zacht gezoem, en ik knipper met mijn ogen bij het horen van dat zwakke geluid. Een gevoel van angst trekt me terug naar de realiteit. Wat is dat?

Ik dacht dat ik mijn telefoon had uitgezet.

Verslaggevers weten dat ze verzoeken om commentaar naar de vertegenwoordigers van mijn ouders moeten sturen, maar dat weerhoudt de hebbelijke types er niet van – lees: de meeste van hen – om mijn persoonlijke mobiele nummer op te sporen.

Ik reik omhoog en graai naar mijn telefoon op mijn bureau. Wanneer ik op de aan/uitknop druk, zie ik dat hij nog steeds uitstaat.

Het gezoem gaat door, en op het moment dat het tot me doordringt, slaat mijn hart een slag over.

Het is mijn persoonlijke mobiel. Die ligt begraven in mijn lade.

Alleen mijn ouders en Mirai hadden dat nummer. Het was een telefoon waarmee ze me konden bereiken als er iets dringends was, omdat ze wisten dat ik mijn andere telefoon vaak uitzette.

Maar ze gebruikten dat nummer nooit, dus ik droeg de telefoon niet meer bij me.

Ik duw mezelf overeind op mijn knieën, reik in de lade van mijn bureau en trek de oude iPhone van de oplader. Ik zak weer terug naar de vloer en kijk naar het scherm.

Colorado. Ik ken niemand in Colorado.

Deze telefoon krijgt nooit oproepen. Het zou een verslaggever kunnen zijn die op de een of andere manier dit nummer heeft gevonden, maar de telefoon staat niet op mijn naam, dus dat betwijfel ik.

Ik neem op. ‘Hallo?’

‘Tiernan?’

De stem van de man is laag, maar hij klinkt lichtelijk ver-rast, alsof hij niet verwachtte dat ik zou opnemen.

Of hij is nerveus.

‘Het is Jake Van der Berg,’ zegt hij.

Jake Van der Berg...

‘Je oom, Jake Van der Berg.’

Nu herinner ik het me. ‘Mijn vaders...?’

‘Broer,’ vult hij aan. ‘Stiefbroer, eigenlijk, ja.’

Ik was het totaal vergeten. Jake Van der Berg werd zelden genoemd in dit huis. Ik groeide op zonder familieleden om me heen, dus ik had volledig verdrongen dat ik er überhaupt één had.

Mijn moeder zat het grootste deel van haar jeugd in pleegzorg, kende haar vader niet en had geen broers of zussen. Mijn vader had alleen een vervreemde jongere stiefbroer die ik nooit had ontmoet. Ik had geen ooms, tantes of neven en nichten toen ik opgroeide, en de ouders van mijn vader waren overleden, dus grootouders had ik ook niet.

Er kan maar één reden zijn waarom Jake Van der Berg me na zeventien jaar belt.

‘Eh,’ mompel ik, zoekend naar woorden. ‘De assistent van mijn moeder regelt de begrafenis. Als je de details nodig hebt, die heb ik niet. Ik kan je haar nummer geven.’

‘Ik kom niet naar de begrafenis.’

Ik zwijg even. Er zit spanning in zijn stem. En hij heeft geen innige deelneming getoond voor ‘mijn verlies’, wat ongebruikelijk is. Niet dat ik dat nodig heb, maar waarom belt hij dan? Denkt hij dat mijn vader hem in zijn testament heeft gezet?

Eerlijk gezegd zou dat kunnen. Ik heb geen idee.

Maar voordat ik kan vragen wat hij wil, schraapt hij zijn keel.

‘De advocaat van je vader belde me eerder vandaag, Tiernan,’ vertelt hij. ‘Aangezien ik je enige levende familie-lid ben en jij nog minderjarig bent, hebben je ouders de zorg blijkbaar aan mij toevertrouwd.’

Mijn zorg aan hem toevertrouwd?

Blijkbaar. Het klinkt alsof dit voor hem ook nieuws is. Ik

heb niemand nodig om voor me te zorgen.

Hij gaat verder. 'Over een paar maanden word je achttien. Ik ga je nergens toe dwingen, dus maak je geen zorgen.'

Oké. Ik aarzel even, want ik ben niet zeker of ik me opgelucht moet voelen of niet. Ik had nog geen tijd gehad om te beseffen dat ik nog geen wettelijke volwassene ben en wat dat zou betekenen nu mijn ouders er niet meer waren, voordat hij me geruststelde dat het niets zou veranderen. Mijn leven zal niet veranderen.

Prima.

'Ik weet zeker dat je, gezien je opgegroeid bent in dat leven,' zegt hij, 'veel meer wijsheid van de wereld hebt dan wij en inmiddels prima voor jezelf kunt zorgen.'

'Wij?' mompel ik.

'Mijn zonen en ik,' zegt hij. 'Noah en Kaleb. Ze zijn niet veel ouder dan jij, misschien een paar jaar.'

Dus, ik heb neven. Of... stiefneven.

Wat dan ook. Het betekent eigenlijk niets. Ik friemel aan het lichtblauwe draadje van mijn slaapshort.

'Ik wilde je alleen even laten weten,' zegt hij uiteindelijk, 'dat als je jezelf wilt emanciperen, ik daar niet tegenin zal gaan. Ik heb er geen interesse in om je uit je leven te rukken en het voor jou moeilijker te maken dan het al is.'

Ik staar naar het draadje en knijp het tussen mijn vingers terwijl ik het strak trek. Oké dan.

'Nou... bedankt voor het bellen.'

Ik haal de telefoon van mijn oor weg, maar dan hoor ik zijn stem weer. 'Wil je hierheen komen?'

Ik breng de telefoon terug naar mijn oor.

'Ik bedoelde niet dat je niet welkom bent,' zegt hij. 'Dat ben je zeker. Ik dacht alleen...'

Zijn stem vervaagt, en ik luister.

Hij lacht zachtjes. 'We leiden hier een vrij afgezonderd leven, Tiernan,' legt hij uit. 'Het is niet echt leuk voor een jonge vrouw, vooral niet voor iemand die geen idee heeft wie

ik in godsnaam ben, snap je?’ Zijn toon wordt serieuzer. ‘Je vader en ik, we... we hebben elkaar nooit echt begrepen.’

Ik zit hier en zeg niets. Ik weet dat het beleefd zou zijn om met hem te praten. Of misschien verwacht hij dat ik vragen stel. Zoals: wat is er gebeurd tussen hem en mijn vader? Kende hij mijn moeder?

Maar ik wil niet praten. Het kan me niet schelen.

‘Heeft hij je verteld dat we in Colorado wonen?’ vraagt Jake zacht. ‘Dicht bij Telluride, maar hoog in de bergen.’

Ik adem diep in en weer uit, terwijl ik het draadje om mijn vinger wikkel.

‘Bij mooi weer is het geen lange rit naar de stad, maar in de winter zitten we maandenlang ingesneeuwd,’ gaat hij verder. ‘Heel anders dan jouw leven.’

Ik hef mijn ogen op en laat ze langzaam door de kale kamer dwalen, waar ik nauwelijks geslapen heb. Boekenplanken vol met boeken die ik nooit heb uitgelezen. Een bureau vol met mooie dagboeken die ik graag kocht maar nauwelijks in schreef. Ik dacht er altijd aan om de kamer te decoreren tijdens vakanties thuis, maar net als met alles werd het behang nooit gekocht omdat ik nooit kon beslissen. Ik heb geen verbeelding.

Ja, mijn leven...

De deur van mijn ouders doemt voor me op, verderop in de gang.

Ingesneeuwd, zei hij. Voor maanden achter elkaar.

‘Geen kabeltelevisie. Geen lawaai. Soms geen wifi,’ zegt hij. ‘Alleen het geluid van de wind, de watervallen en het onweer.’

Mijn hart knijpt samen, en ik weet niet of het door zijn woorden komt of door zijn stem. *Alleen het geluid van de wind, de watervallen en het onweer.*

Eigenlijk klinkt het geweldig. Alles klinkt wel fijn. Niemand die bij je kan komen.

‘Mijn jongens zijn de afzondering wel gewend,’ gaat hij verder. ‘Maar jij...’

Ik pak het draadje weer op en draai het om mijn vinger. *Maar ik...?*

‘Ik kwam hierheen toen ik net zo oud was als jij,’ mijmert hij, en ik hoor de glimlach in zijn stem. ‘Ik had zachte handen en een hoofd vol troep waarvan ik niet wist wat ik ermee moest doen. Ik leefde nauwelijks.’

Er prikt iets in mijn keel en ik sluit mijn ogen.

‘Er valt iets te zeggen voor bloed, zweet en tranen,’ zucht hij. ‘Hard werken, rust vinden en bezig blijven. We hebben hier alles zelf opgebouwd. Het is een goed leven.’

Misschien is dat precies wat ik nodig heb. Wegvluchten, zoals hij deed op mijn leeftijd. Springen in iets totaal anders, want het enige wat ik tegenwoordig voel, is vermoeidheid.

‘Heb je een goed leven?’ vraagt hij bijna fluisterend.

Ik hou mijn ogen gesloten. Het voelt alsof er een vrachtwagen op mijn borstkas duwt. Ik heb een geweldig leven gehad. Mijn kast hangt vol met alle designerkleding en tassen die iedereen van de dochter van een beroemde ster verwacht. Ik ben in meer dan twintig landen geweest, en ik kan alles kopen wat ik wil. Mijn huis is enorm. Mijn koelkast is altijd vol. Hoeveel mensen zouden graag met mij willen ruilen? Hoeveel geluk heb ik?

‘Wil je hierheen komen, Tiernan?’ vraagt hij weer.

Drie mannen, één jonge vrouw, een afgelegen huisje in het bos.
Laat die hete winternachten maar beginnen in deze steamy
romance van New York Times-bestsellerauteur Penelope
Douglas.

Tiernan de Haas geeft om niets meer.

Als enig kind van een filmproducer en een filmster groeide ze
op in weelde en luxe, maar zonder liefde of iemand die haar
begeleidde in het leven. Als haar ouders plotseling sterven,
zou ze kapot moeten zijn van verdriet.

Maar wat verandert er eigenlijk voor haar?

Is Tiernan niet al haar hele leven alleen geweest?

Jake van der Berg, de stiefbroer van haar vader,
wordt haar voogd. Nadat ze verhuist naar het afgelegen
berggebied van Colorado, om in te trekken bij hem en zijn twee
zoons, Noah en Kaleb, komt Tiernan er al snel achter dat deze
drie mannen een grote invloed op haar hebben.

Alle drie nemen ze haar onder hun hoede,
en langzaam maar zeker vindt Tiernan haar plek in hun wereld.

Uiteindelijk realiseert ze zich dat grenzen vervagen en dat
afspraken makkelijk te verbreken zijn als niemand kijkt.

Ze willen haar allemaal, maar slechts één van hen kan haar
houden.

 SVM
PUBLISHING

SVMUBLISHING.BE

 SVMUBLISHING